

סיפור בהמשכים 1ד

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש –כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

קריסה עולמית

ברגע האמת מערכת ההרתעה ההדדית יוצאת מאיזון והסדר העולמי קורס כמו שורה של אבני דומינו * בסין מערכת בינה מלאכותית נקלעת לסחרור, אש תופת יורדת על קוריאה הצפונית, הקרמלין לא עונה לטלפון, והנשיא האמריקאי עדיין מדווש את דרכו למקום מבטחים * תרחיש ארמגדון נמשך.

הרב אליעזר אייזיקוביץ

העיר האסורה

10 דקות אחרי הפגיעה, הרפובליקה העממית של סין גשם זלעפות ניתך ברחובות בייג'ינג בעוד שיירת מכוניות חשמליות מחליקה בשדרה ללא רעש.

שומרי המתחם לא מרימים ראש כשהשיירה נבלעת בתוך רובע ז'ונגנאנחאי, בצד המערבי של העיר. אין צופרים ולא דגלים. אילוצי השעה דוחקים.

בימי קדם, המתחם הקיסרי שבלב בייג'ינג - באותם הימים פקינג - כונתה "העיר האסורה". הכניסה לתוכה הייתה מותרת רק לאצילים שבאו בהזמנה מיוחדת, ואף אלה המתינו שנים עד שנקראו לבוא אל הקיסר.

בימים ההם ענייני הקיסרות נוהלו מתוך ארמון ענק ובו 9,999 חדרים, מספר המסמל שלמות. לעומת זאת המספר עשרת אלפים 万 - במנדרינית מדוברת - מסמל את האינסוף ששום בן-תמותה לא יכול להגיע אליו.

בימינו אין בסין קיסרים אבל השליטים שבאו במקומם אווזים בעוצמה שהייתה מטילה יראה על גדולי הקיסרים. אף על פי כן החדר בו מתקיימת ישיבת הפוליטבירו קטן וצנוע במידה מפתיעה. מפגני ראוזה פומביים נחוצים רק בשביל להרשים את ההמונים, לא במקום שהכוח האמיתי של המעצמה הגדולה בעולם מרוכז ממילא.

הדקורציה פשוטה: קירות עץ כהים, שטיח בורדו דהוי, תקרת קורות ישנות. על הקיר תלוי ציור דיו עתיק ובו הרים, נהר, שביל צר. חלון אחד פנה לחצר פנימית עם עצי ברוש — סמל לעמידות והמשכיות.

הנוכחים מתיישבים בלי ברכות. ראש אגף המודיעין מניח תיקייה דקה על השולחן. לא אדומה. אפורה.

"זה העדכון האחרון," הוא אומר.

"אין חדש בחזית האמריקאית" אומר אחד הגנרלים הצעירים בקול חד, "זזה העניין". שר החוץ הסיני מזיז את כוס התה מילימטר שמאלה, "הבה נדייק," אמר. "אין חדש בערוצים שאנחנו רגילים לשמוע מהם. יתכן שהאמריקאים מתקשרים ביניהם בערוצים שאינן נגישים לנו".

נשיא הרפובליקה העממית של סין שומר על קור רוח, "מה ידוע לנו בוודאות?". "ארצות הברית הותקפה ביותר מנשק גרעיני אחד," אומר הגנרל, "ושינגטון נפגעה ויש דממת רדיו לאורך כל החוף המזרחי. ברגעים אלה טילים אמריקאים בדרכם לכיוון אסיה".

הנשיא, המשמש גם כמזכ"ל המפלגה הקומוניסטית, מהנהן בראשו. "היועץ לביטחון לאומי של נשיא ארה"ב התקשר לספר שאמריקה פתחה במתקפה גרעינית כוללת נגד קוריאה-הצפונית. אמרנו לו שכל נזק לאזרחי ארצנו תתפרש כהכרזת מלחמה. המומחים אומרים שהענן הרדיואקטיבי מעל קוריאה הצפונית בהכרח יגלוש לשטח סין ויחולל נזק כבד בשטחינו. משמעות הדבר שמבחינה מעשית אנחנו כבר במצב מלחמה".

"מה מספרים האמריקאים לאזרחי ארצם?" שואל אחד מזקני המפלגה, אדם שעוד השתתף ב"מהפיכה האדומה" של מאו.

"כלום," משיב הגנרל. "אין גם קשר עם הבית הלבן. אפילו שגרירות סין בושינגטון אינה עונה לנו".

ראש הוועדה הצבאית המרכזית מדבר בשקט, "השתיקה הזאת אינה מוצאת חן. הם בוודאי זוממים משהו".

שר החוץ "מוכרח להיות הסבר הגיוני למה שקורה".

ראש המודיעין פותח את התיקיה ומעלעלים בדפים. "האלגוריתמים שלנו לא מזהים תבנית. הבינה המלאכותית מאבדת עשתונות. התרחיש הזה לא קיים בסט האימונים שלה".

"אז תעדכן את הסט, מסנן שר החוץ.

"אי אפשר, עונה ראש המודיעין. "הנתונים עצמם שבורים. אנחנו במצב חסר תקדים". נשמעת נקישה בדלת. קצין זוטר נכנס, מוסר פתק לשר החוץ, ומסתלק. פרצופו של שר החוץ מקבל גוון אפרפר. הנשיא מרים גבה. השר מרטיב את שפתיו. "הלוויינים קלטו מטח טילים הממריאים מפקיסטן לעבר הודו. נפתחה חזית גרעינית חדשה". הגשם בחוץ מתגבר. ברק מבליח.

"העולם משתגע, קובע הנשיא כאילו דיבר לעצמו, "כל קווי השבר הגלובאליים מתפרקים בבת אחת: רוסיה נגד אמריקה, פקיסטן נגד הודו, אולי גם המזרח התיכון יתלקח". הוא מביט בברושים הרועדים בחוץ. "אנחנו יושבים כאן, בלב ממלכת השמים, ממלכה שהוקמה כדי לייצר סדר קוסמי".

"ומה זה אומר לנו עכשיו?" שואל הגנרל "שגם אימפריות נופלות, משיב זקן המפלגה. "לא כשהאויב חזק — אלא כשהמציאות משתנה והוא ממשיך לקרוא אותה באותה שפה." הוא משרבט על הפנקס שלפניו את המילה המנדרינית

ל"משבר". 危机 :

מילה זו "ווייג'י" מורכבת משילוב של שתי הברות "וויי" - סכנה, איום; ו"ג'י" - צומת, נקודת מפנה.

הוא מביט בכל הנוכחים בהבעה רבת-משמעות "רבותי, הדוקטרינה שלנו ברורה. אנחנו בנקודת ההכרעה. אנחנו בשעה היסטורית שבה עידנים מתחלפים".

"אז להפעיל את תוכנית 'להבת הדרקון'?" "שואל הגנרל.

"אכן, משיב הנשיא, "הגיע הזמן לכבות את השמים".

ברקים מעל פיוגניאנג

קוריאא הצפונית, 15 דקות אחרי הפגיעה

בגובה שלוש מאות קילומטרים מעל פיונגיאנג טילי ה"טרידנט" האמריקאים ששוגרו מהצוללת "אוהיו" מתפרסים ברקיע בתבנית כוכב, לפני שהם שבים וצוללים לעבר הקרקע. כעבור שלוש דקות חרטומיהם נפתחים וכל אחד מהם פולט ארבע ראשי קרב גרעיניים בעלי סנפירי ניווט נפרדים שנעים לעבר מטרות שונות ברחבי המדינה. רגעים אחדים לאחר מכן מצטרפים אליהם חמישים טילי "מינוטמן" שעשו את הדרך הארוכה מאמריקה היבשתית. גלקסיה של נקודות אור מפציעה בשמי קוריאה הצפונית, מחזה שיכול היה להיראות יפה אלמלא נשא בכנפיו חורבן ומוות בהיקפים בלתי נתפסים.

הטילים האמריקאים, מתוצרת שנות הששים, מיושנים למדי. אבל הם עדיין עושים את העבודה.

ברגע הפגיעה כל אחד מראשי הקרב מתלהט לטמפרטורה של מאה מיליון מעלות והופך לשמש קטנה שאורה המסמא מחשיך את השמש האמיתית. פעימת האנרגיה הבוקעת מהשמש המלאכותית היא כה חזקה שכל מה שנמצא בקו ראייה ישיר ממנה נשרף מיד. מיד אחר כך בא גל הדף אימתני שעוקר ומחריב כל מה שעומד בדרכו.

שטח בקוטר 12 קילומטר סביב נקודת הפיצוץ מושמד באופן מיד. בניינים נמסים כמו שעווה מבעבעת ונמרחים על הקרקע. רבי-קומות מתנפצים אחד בשני והופכים לרסיסים זעירים. עצים, גשרים, משאיות, כל אלה נעקרים ממקומם בקלחת יוקדת של הרס. שטח נוסף בקוטר שלוש קילומטרים הופך לעיי חורבות. העיר כולה הופכת לכבשן אש הבוערת בטמפרטורה של עשרות אלפי מעלות.

האוויר האולטרה-לוהט מתרומם כלפי מעלה במהירות של מאה מטרים לשנייה. רוח פרצים נושבת פנימה בשביל למלא את הוואקום. הרוחות המנשבות במהירות של סופת טורנאדו מוסיפות להרס הטוטאלי ומזרימות חמצן המגביר את הבעירה. כדור האש ממשיך להתרומם כלפי מעלה עד שהוא מגיע לשכבת האוויר הדלילה שבו הוא מתחיל להתפשט לצדדים, מה שמעניק לו את צורת הפטרייה האופיינית לפיצוץ גרעיני, הסמל המבעית של העידן האטומי.

עוצמתו של פיצוץ אטומי נמדד בקילוטונים כאשר קילוטון אחד שקול לפיצוץ של אלף טון חומרי נפץ מסוג טי-אנ-טי. הפצצה שהטילו האמריקאים על הירושימה הייתה בעוצמה של 15 קילוטון, דהיינו 15,000 טון חומר נפץ רגיל. פצצה זו היא כמעט משחק ילדים בהשוואה לארסנל הגרעיני המודרני שחמוש בפצצות בעלות עוצמה ממוצעת של חצי מגטון (מגטון=מיליון טון חומר נפץ).

מאות אלפי קילוטונים מומטרים על קוריאה הצפונית בניסיון להשמיד את הנהגתה והיכולת הגרעינית שלה. אבל בשלב זה ספק רב אם הדבר אפשרי. לשליטי קוריאה הצפונית ה"מנהיג האהוב" וצאצאיו - היו שבעים שנה לרשת בהם את המדינה במבוך של בונקרים, מנהרות וערים תת-קרקעיות. בעוד רצועת עזה היא כברת ארץ זעורית ושטוחה, קוריאה הצפונית היא מדינה ענקית, מיוערת והררית עם אינספור מקומות מסתור.

תשומת לב מיוחדת ניתנת להר הגעש פקטו, השוכן באזור פראי ונידח בצפון המדינה. ההר הזה, שפסגתו המושלגת מתנשאת לגובה 2,000 מטרים, תופס חשיבות מיוחדת בתודעה הלאומית של קוריאה. לפי האגדה זהו מקום לידתו של דנגון, המלך הראשון של קוריאה. זהו גם המקום שבו נטען שקים יונג איל בא לעולם.

הפעם האחרונה שבו התפרץ ההר היה לפני אלף שנה. ההתפרצות האדירה, שהשפעותיה הורגשו מיפן ועד גרינלנד, הותירה את רושמה בהר בצורת לוע וולקני מלא במים, "אגם הרקיע" הנחשב לאחד מגופי המים הגבוהים בעולם.

כאן בנה לעצמו הרודן של קוריאה הצפונית בונקר אולטימטיבי בעומק 600 מטרים במעבה ההר המצויד בכל מה שניתן להעלות על הדעת – כולל מזון, מים, חמצן, צבא פרטי, ובית חולים מצויד בכל סוגי התרופות וכל סוגי הרופאים - שבו הוא יוכל לשרוד את סוף העולם בנוחיות מרבית.

שני מפציצים חמקניים מסוג בי-2 "ספיריט" עושים את דרכם מבסיס גואם לעבר הר פקטו במטרה לשים קץ לאשליותיו. למטוסים יש עוד למעלה משלוש שעות עד שיגיעו ליעד - נצח במושגים של מלחמה גרעינית.

בינתיים מצבו של העולם עובר מהגרוע לגרוע עוד יותר.

טלפון שבור

20 דקות אחרי הפגיעה, מטוס יום הדין

מלחמת העולם השלישית נמצאת כבר בדקה העשרים שלה, והרצף הבלתי נשלט של החלטות הולך ומצטבר. המנגנון הצבאי שהוקם ואומן בדיוק עבור תרחיש כזה מתפורר תחת הלחץ. הוא לא מנהל את האירועים אלא רודף אחריהם - בפער הולך וגדל.

מטוס E-4B שטס בגובה 30,000 רגל נראה כמו מטוס נוסעים שיגרתי. אבל זהו מטוס יום הדין ובו המפקדה המעופפת השולטת במה שנותר ממערך הגרעין האמריקאי. סטרטקום, היושב במטוס, נמצא בשיחת וועידה עם מפקדת ההגנה האווירית (נורא'ד) ועם שרידי הממשל האזרחי המתכנס במתקן "רייבן רוק" "סלע עורבים". התקשורת משובשת כאילו מישהו מערבב את גלי האתר. הר שיין "אנחנו מזהים הכנות לירי טילים מאסיבי של הרוסים".

סטרטקום "קיבלנו הרשאת זהב להפעלת כל מלאי הנשק הגרעיני שברשותנו. אם לא נשגר עכשיו – נאבד את היכולת"

מזכיר ההגנה "אסור לשגר בלי אישור הנשיא!"

סטרטקום "איפה הנשיא? אנחנו צריכים אותו על הקו עכשיו".

מזכיר ההגנה (נבוך) "איבדנו קשר אתו ברגע הפגיעה. מתקיימים אחריו חיפושים".
הר שיין "אנחנו לא מצליחים ליצור קשר עם אף אחד בפנטגון או באזור וושינגטון. כל אזור החוף המזרחי מנותק קשר".

מזכיר ההגנה "מישהו בכלל יודע מה קרה בווינגטון?".

נורא'ד (הגנה אווירית) "צילומי לוויין מראים כמה פיצוצים... אבל תמונת המצב אינה ברורה".

נשמעים רעשי רקע.

סטרטקום "סימנים לפעילות צבאית בשדות הטילים של סין. חשש שבייג'ינג עומדת להצטרף למלחמה... איפה הנשיא?".

תרחיש עלטה

דרום מרילנד, שעתיים אחרי הפגיעה

הנשיא מדווש בכל כוחו במעלה הגבעה. הוא כבר לא במיטב שנותיו והוא אינו זוכר את הפעם האחרונה בה רכב על אופניים - מה עוד שהאופניים האלה הם לפחות שתי מידות פחות ממה שהוא צריך. אבל אין לו ברירה אחרת.

הוא מוכרח להגיע בהקדם האפשרי ל"מתקן ההמשכיות השלטוני" ברייבן רוק (סלע עורבים). לשם כך יהיה עליו לעשות את כל הדרך ממדינת מרילנד לרכס בלו רידג'

(ההרים הכחולים) בצפון מדינת פנסילבניה. על הנייר לא מדובר במסע ארוך מאוד. רק שבעים קילומטרים. יום אחד באופניים בתנאים מיטביים. אבל מהמעט שהספיק לראות הנשיא מתרשם שהתנאים רחוקים מלהיות במיטבם. הוא חושד שהם רק ייעשו גרועים יותר ככל שהזמן יחלוף.

הוא עוצר בראש הגבעה כדי להסדיר את נשימתו. המראה הכה אותו בתדהמה בפעם הראשונה, אבל הוא מתחיל להתרגל. נחש של מכוניות מתעקל בכביש הבין-עירוני שלפניו, כולן דוממות. אנשים מסתובבים לידם בחוסר מעש, מחטטים במנועים שמסרבים להתניע או מקישים באצבעותיהם על מכשירי טלפון כבויים בחיפוש אחר עזרה שלא תבוא. הפעימה האלקטרו-מגנטית של הפיצוץ הגרעיני טיגן את כל השבבים החשמליים העדינים שבלעדיהם מכוניות מודרנית אינה אלא גרוטאת פח חסרת תועלת.

לכיוון מזרח, אזור וושינגטון אפוף עשן סמיך. לכיוון מערב, ענני עשן מתחילים להחשיך את האופק עוד לפני השקיעה החורפית. למרות הערב היורד אין אור בחלונות הבתים ופנסי הכביש אינו דולקים. רשת החשמל נפלה ואין לדעת מתי היא תשוב – אם בכלל. העלטה תהפוך את הלילה המתקרב לחשוך ביותר שידעה אמריקה מזה דורות.

הנשיא מקווה שהוא מתקדם בכיוון הנכון אבל הוא אינו יכול להיות בטוח בכך. מערכות ג'י-פי-אס אינן פועלות ומכשירים סלולריים הם כושי פלסטיק חסרי שימוש. ההבזק הגרעיני בשמי וושינגטון החזיר חלק גדול מאמריקה לעידן שלפני החשמל. בהעדר אמצעי תקשורת אי אפשר לדעת מה גודל החלק.

מאה וארבעים שנה אחרי שתומס אלווה אדיסון הדליק את הנורה החשמלית הראשונה, החושך חוזר. אנשים מנסים לחזור לעידן הטכנולוגיה הפשוטה. נרות מחליפים את תאורת החשמל. פה ושם גנרטורים פשוטים עדיין פועלים, בפרט דגמים ישנים שאין בהם רכיבים אלקטרוניים. אבל גם גנרטורים כאלה זקוקים לבנזין שלא יגיע בלי מכליות ולא יזרום בלי משאבות. יש בעיות חמורות אף יותר כמו מיליוני מקררים ומקפיאים שהמזון שבתוכם יתקלקל בתוך שעות או ימים. או בתי חולים שאינם יכולים לתפקד בלי חשמל.

הדבר הבולט ביותר לאוזן הוא הדממה העמוקה העוטפת את הכל, דממה שכמוה לא ידע העולם מאז התחיל המנוע הראשון לטרטר. אין מכוניות על הכבישים. אין כלי טיס באוויר. אין מוסיקה ואין צפצופים. הדבר היחיד שמפר את הדומייה הם קולות ירי רחוקים, סימנים ראשונים לכאוס המתקרב.

"התרגלנו לטכנולוגיה" חושב לעצמו הנשיא, "יותר נכון: התמכרנו אליו. ומה נעשה עכשיו?"

הוא דוחף את האופניים עוד כמה מטרים עד שהם נכנעים לגמרי. השרשרת משמיעה חריקה אחרונה, כמעט נעלבת, והוא מניח אותם בצד הדרך. רגליו רועדות ממאמץ. הזיעה מתקררת על עורפו.

ואז-רעם עמוק, נמוך.

לא פיצוץ. מנוע.

מתוך החשיכה מגיחה באיטיות מכונית קדילאק אלדורדו קבריולה, דגם סוף שנות השישים, בצבע טורקיז דהוי, כמו גלויה שנשכחה בשמש. הגג פתוח. הכרום מחזיר הבזקי אור אחרונים של שקיעה. המכונית גולשת, לא נוסעת - כאילו הכביש זוכר אותה מימים אחרים ומפנה לה מקום. היא עוצרת לצידו.

הנהג, גבר בשנות השישים לחייו, כובע בייסבול מרופט ועליו סמל דהוי של מצעד יום העצמאות 1976 מכבה את המנוע. הדממה חוזרת מיד, כבדה יותר.

"אתה יודע", הוא אומר בנינוחות, "כל המדינה מתה. אבל כל עוד הקרבורטור חי אפשר עוד לנסוע".

הנשיא בוחן את המכונית הישנה, את הספסל הקדמי הרחב. נודף ממנו ריח של בנזין ועור ישן. אמריקה של פעם.

"לאן אתה נוסע?" הוא שואל. הנהג מושך בכתפיו. "אני נוסע כל עוד יש כביש. ואוויר. ודלק". הוא מעיף בנשיא מבט ומוסיף: "אתה נראה כמו מישהו שממהר לפני שהלילה באמת יורד".

"אתה יכול לקחת אותי לפנסילבניה?" "אני יכול לנסוע בכיוון. תיכנס".

הדלת נסגרת מאחוריו בטריקה עמוקה, כזאת שכבר לא מייצרים. הרכב הישן, נטול הרכיבים האלקטרוניים, מתניע בקלות.

הנהג פוזל הצידה, "הפרצוף שלך מוכר לי מאיזה שהוא מקום. יכול להיות שפעם היית אדם מפורסם?"

"הייתי פעם מנהיג של מעצמה", מפטיר הנשיא.

הקדילאק פונה מערבה אל תוך עלטה, משאירה מאחור את העולם הישן.

להבות דרקון

מעל מרכז סין, 2:30 אחרי הפגיעה

בשדות טילים במדבר המערבי של סין בסמוך לגבול מונגוליה תריסר טילים ממריאים. הם אינם פונים לכיוון מזרח או מערב אלא נוסקים ישר כלפי מעלה. הם מתבייתים על סדרה של לווייני תקשורת אמריקאים הנעים בחלל בגובה 350 ק"מ.

הסינים כבר הדגימו בעבר את יכולתם ליירט לוויין בחלל. כעת הם משתמשים ביכולת הזאת כדי למוטט את מערך הקשר האמריקאי. במקביל מופעלים שני לוויינים שסין שיגרה לחלל במסווה של לווייני מזג אוויר. בפועל מדובר במערכת לייזר באמצעותה הסינים צדים ומשמידים את לווייני הריגול האמריקאים. הלוויינים המיורטים יוצרים ענן של רסיסים ושברי מתכת הפוגעים ללא אבחנה בכל לוויין אחר העומד בדרכם.

כעת מופעלת הזרוע השלישית בתוכנית הסינית. טילים תת-ימיים מנתקים נקודות קריטיות בתשתית הכבלים האופטיים שבהם מתבצעת התעבורה המקוונת העולמית. הרשת הממוחשבת הכלל-עולמית מפסיקה לעבוד.

העולם הגלובאלי נשבר לחלקים קטנים שהתקשורת ביניהם מוגבלת עד בלתי קיימת. פיקוד החלל האמריקאי מדווח כי לווייני הריגול שלו, אלה שבאמצעותם ה"שטר העולמי" פיקח על הנעשה בגלובוס מזה שישים שנה, כבים בזה אחר זה. אחריהם קורסים ערוצי השידור והתקשורת. המלחמה הגרעינית נכנסת לשלב קריטי אך אמריקה כבר אינה רואה ושומעת.

צלצול באפילה

"רייבן רוק", 3 שעות אחרי הפגיעה

במתקן רייבן רוק (סלע עורבים) מתקבלת הבשורה הטובה הראשונה מאז מתקפת הפתע. על בסיס ידיעות קטועות, רסיסי אינפורמציה, ושידורים במכשירי רדיו מיושנים מתבהרת תמונת המצב בווינגטון, FEMA. הסוכנות הפדרלית לניהול מצבי חירום של ארצות הברית, מכלה שהעיר ניזוקה אך לא נמחקה.

הטיל הצפון-קוריאני כלל ראש קרב גרעיני מתפצל שרוב חלקיו התפוצצו בגובה 50-60 קילומטר. פיצוץ גרעיני קטן יחסית בפאתי העיר גרם נזק רב, אבל נראה שלא

זאת הייתה המטרה העיקרית של המתקפה. את השיבוש החמור ביותר יצרו הפיצוצים בגובה רב שחוללו גל אלקטרו-מגנטי אדיר.

פיקוד החלל "אנחנו מאבדים נכסי מעקב קריטיים ברחבי הגלובוס. דיווחים על שיבושים נרחבים בתקשורת העולמית. לא ברור אם מדובר בהמשך לאותה מתקפה או שמדינה נוספת הצטרפה למלחמה".

הר שיין "יתכן שהסינים ניצלו את ההזדמנות בשביל לשנות את הסדר העולמי. אולי ברגעים אלה ממש הם כובשים את טאיוואן. אין לנו דרך לדעת מהי התמונה העולמית".

סטרטקום "הרוסים עלולים בכל רגע להצטרף למתקפה נגדנו. אני ממליץ לשגר מיד מתקפת מנע גרעינית".

רייבן רוק "הנשיא עדיין בחזקת נעדר. לפי הערכתנו הוא כנראה לא שרד את נפילת המסוק שלו. צריך למנות נשיא חלופי".

הר שיין "במקרה כזה תפקיד הנשיא עובר לפי שרשרת השרידות לשר ההגנה".

שר ההגנה "יש כאן שופט שיכול להשביע אותי?"

מלמולים לא ברורים ברקע. סטרטקום "צריך לקבל החלטה מהר!"

שר ההגנה "היועצים המשפטיים מתפלפלים אם צריך למצוא את המחליף של המחליף של נשיא בית המשפט העליון או שההשבעה המקורית של הנשיא עוברת באופן אוטומטי לזה שבא במקומו".

סטרטקום "ריבוננו של עולם! האפוקליפסה הגיעה והמשפטנים לא סיימו עם הזוטות שלהם!"

הר שיין "העולם אינו רשאי להיגמר בלי שהדבר קיבל אישור בית המשפט העליון".

שר ההגנה "יש כאן עורך דין מטעם מחלקת העפרונות והקלמרים של הפנטגון שיכול להשביע אותי בשביל לצאת ידי כל הדעות".

סטרטקום "מעולה. אולי אין לנו מדינה אבל יש לנו לפחות נשיא".

במעמקי רייבן רוק שר ההגנה מניח את ידו על ספר תנ"ך שהוכן במיוחד למצבים כאלה. מולו עומד עורך דין ממושקף עם פרצוף ילד מיוזע שנראה מבועת בעליל

מהסיטואציה. הוא מדקלם בקול צרוד מתוך כרטיס פלסטיק "תגיד אחרי: אני נשבע כי אבצע בנאמנות את תפקיד נשיא ארצות הברית"...

שר ההגנה חוזר אחריו מילה במילה "אני נשבע כי אבצע בנאמנות את תפקיד נשיא ארצות הברית"...

קציני קשר מסירים לרגע את האוזניות, אנשי צוות מנתקים את מבטם מהמסכים. דממת מוות משתררת בחדר בשעה שכל העיניים לטושות על המחזה הטראגי שאיש לא האמין שיקרה. השבעת נשיא בתוך בונקר חירום בתנאי מלחמה. ואז צליל אחד שובר את הדממה.

טלפון בירכתי החדר מתחיל פתאום לצלצל ללא הפוגה. אנשים מחליפים מבט.

"זה הקו האדום לקרמלין" משהו אומר בשקט.

יום העצמאות

צפון פנסילבניה, 4 שעות אחרי הפגיעה

מעטים הנוסעים המקדישים תשומת לב מיוחדת לעיירה אמיתסבורג. עם פחות משבע מאות תושבים ורחוב אחד מרכזי החוצה אותה מצד אל צד, אמיתסבורג היא עוד אחת מאינספור העיירות האמריקאיות המנומנמות הפזורות ברחבי המדינה. את העיירה יסדו כורי פחם שחיפשו את מזלם בהרי צפון פנסילבניה ומני-אז היא נושאת בגאווה את הכינוי "השער לבלו רידג'" כפי שהרים אלה קרויים.

הנשיא מתקרב בהליכה רגלית לעבר העיירה השרויה בעלטה. נהג הקדילק הזקן הוריד אותו קילומטר לפני כן "הם לא נראים לי טיפוסים נחמדים", הסביר. "אני מעדיף לא להתעסק איתם".

הנשיא מהרהר ביום המטורף שעבר עליו. בצהריים הוא עוד ישב בחדר הסגלגל ותיכנן את המסע המדיני שלו בשבוע הבא. כעת הוא אינו בטוח אם הבית הלבן עוד עומד – ואם כן לעוד כמה זמן.

סימני ההתפוררות כבר ניכרים מכל עבר. בזמנים הרגילים הדרך למבצר רייבן רוק לא אמורה הייתה להמשך יותר משעתיים בזמנים רגילים. בפועל הדרך נמשכה כמעט כפליים מזה שכן הגשר בפוינט אוף רוקס מעל נהר הפוטומק היה חסום כולו במכוניות תקועות.

הנשיא נעצר מול מחסום גדול לרוחב הכביש. מישוהו שעבד מהר הספיק כבר לגרור אוטובוסים ורכבים מושבתים שהותירו רק מעבר צר. תור ארוך ועגמומי של אנשים משתרכים ליד הכניסה. צליל דריכה של רובה מקפיץ אותו מעורו.

"לאן זה?" שואלת דמות כהה המגיחה מהחשיכה. הנשיא מצביע לעבר בתי העיירה. "אני... אני נשיא ארצות הברית", הוא אומר. האיש מהנהן בראשו בעייפות. "ברור. ואני סגנו של ג'ורג' וושינגטון. לך תעמוד בתור כמו כולם".

הנשיא חש רוגזה גוברת. "מי הסמיך אותך לתת פקודות?". האיש מכתוף את הרובה ומשפשף את ידיו בקור הגובר "מפקד המליציה של רפובליקת אמתסוויל החופשית. הוא מבחין בהבעתו המופתעת של הנשיא "אנחנו כבר מוצפים בים של פליטים שבאים מכל האזור, וזה רק יחמיר בימים ובשבועות הבאים. כמות המזון שלנו מוגבלת. הממשלה הפדרלית לא קיימת ויש ידיעות על כנופיות שמשתוללות ובוזזות בכל הסביבה. במקום שאין חוק – אנחנו החוק".

מעבר למחסום המאולתר הנשיא מוצא את עצמו מול עוד איש מיליציה "אני חייב להגיע לרייבן רוק", הוא מצביע לעבר ההרים שמעבר לעיירה.

האיש בוחן אותו בחשדנות "למה?" "כי אני הנשיא, למען השם"

"אין לי זמן לבדוק את הטענה שלך ולמען האמת זה גם לא מעניין אותי. יש לי עיירה שלמה לנהל והדבר האחרון שאני רוצה לעשות הוא לבזבז זמן עם פוליטיקאים חסרי תועלת".

הנשיא מפשפש בקדחתנות בארנקו ומוצא כמה שטרות ירוקים מרשרשים. "אני זקוק לכלי תחבורה כלשהוא: קורקינט, סוס, משהו".

"בעולם החדש פיסות הנייר האלה אינן שוות כלום. אנחנו מקבלים כאן רק זהב".

"יודע מה, אתם תדאגו שאגיע למעלה ההר ואני בתמורה אדאג שהמרפאה שלכם תקבל אספקת תרופות מלאה ממאגרי הממשל הפדרלי".

"הבטחה של פוליטיקאי?"

"הבטחה של מי שאין לו ברירה".

כך נחתם ההסכם הדיפלומטי ראשון בין רפובליקת אמתסוויל החופשית לבין מדינת רייבן רוק הסמוכה לה.

אזהרה

סלע עורבים, 4:14 שעות אחרי הפגיעה

בבונקר הפיקוד הטלפון האדום מצלצל שוב ושוב.

איכשהו, למרות ניתוק התקשורת ושיבושי הרדיו, שיחה יוצאת מהקרמלין הצליחה לעשות את כל הדרך לצמרת הממשל האמריקאי, או לפחות למה שנותר ממנה.

"אות חיים מהרוסים," מתנשם שר ההגנה. "אולי עוד יש סיכוי לעצור את הטירוף הזה."

"אדוני, עוד לא סיימת את השבועה" מגמגם העורך דין.

שר ההגנה מתעלם ממנו ומקרב את האפרכסת לאוזנו. "הלו?" קול רוסי בלתי מוכר עונה מהעבר האחר "אני חייב לדבר מיד עם פרזידנט אופ דה יונייטד סטייטס. זה דחוף!"

"מדבר."

האיש מדבר במהירות. "כאן גנרל יורי קורילוב, ראש ה'רוסגברדיה', המשמר הלאומי הרוסי. הנשיא שלנו חוסל לפני כמה דקות בהפיכה פנימית. אבל לא לפני שהוא הספיק להורות על שיגור טילים לעברכם. אני מתחנן בפניכם - אל תגיבו בירי נגדי אנחנו מנסים לנטרל את הטילים בטרם יגיעו אליכם."

קולו של האיש נקטע בפתאומיות.

"הלו? הלו?" קורא שר ההגנה האמריקאי לתוך האפרכסת.

רק צליל ניתוק עונה לו.

(ההמשך יבוא)